

Ustanova za izradu tapiserija ATELJE 61, Petrovaradin

55
JUBILEJ

ŠEZDESETE podsećanje

29. mart - 7. april 2016.
Muzej Vojvodine, Dunavska 35, Novi Sad

Atelje 61

55
JUBILEJ

Istorija obnove evropske tapiserije u XX veku imala je kao podsticaj – pre svega – reakciju umetnika na vekove dekadencije, tokom kojih su bledele i gubile se autentične karakteristike i zakonitosti koje je primarno definišu. Njihova kritika najpre se odnosila na imitativnu korelaciju sa slikarstvom, zahvaljujući kojoj je zaboravljen smisao i dugom razvojnom istorijom potvrđen princip potenciranja specifičnih plastičkih, vizuelnih i taktilnih vrednosti tapiserijskog umetničkog dela. Stavljajući u prvi plan nit kao gradivni oslonac u idejnom i izvođačkom postupku, sa svim informacijama koje ona nosi, ovi umetnici su ustanovili model revitalizacije identiteta tapiserije, osavremenjene tokovima razvoja moderne umetničke misli. U tom kontekstu se mora podvući značaj umetnika poput Ani Albers (Anni Albers, 1899 – 1994) i Sofi Tojber Arp (Sophie Taeuber-Arp, 1889 -1943)¹ iz čuvenog Bauhauusa, a pre svega francuskog slikara Žana Lirsa (Jean Lurçat, 1892 – 1966), za čije ime se vezuje pojam renesanse tapiserije. U postulatima kojima Lirsa pokreće obnovu tapiserijske umetnosti krajem tridesetih godina prošlog veka, on sugerise povratak vrednostima srednjovekovne tapiserije, odvajanje od slikarstva i vraćanje ručnom tkanju, kompozicionu jednostavnost imaginativnih prizora bez treće dimenzije, volumena i perspektive, ograničenu skalu prirodnih boja, iznad svega izrazitu dekorativnost.

Često se navodi da je na razvoj moderne tapiserijske umetnosti presudan uticaj imala velika izložba francuske tapiserije, otvorena 1946. u Muzeju moderne umetnosti u Parizu², na kojoj su se mogla videti i dela Žana Lirsa. Izložba je obišla sve velike evropske gradove, među kojima je i Beograd (1953.),³ pregrupisala potencijale i inicirala uslove za obnovu i razvoj ili pojavu ovog medija u Evropi.⁴ To će konsekvntno pružiti mogućnost mnogim umetnicima da unaprede ili stvore širok eksperimentalni poligon – među njima se po snazi invencije i inovativnom razmišljanju svakako izdvajaju Poljaci, Francuzi, autori iz Skandinavskih zemalja, ali i Jugosloveni, kojima je, paradoksalno, tapiserijska umetnost nepoznata i neutemeljena u tradiciji.

Milan Konjović, Lazar Vujaklija, Boško Petrović, Mateja Rodići, Joško Onić, Jovan Bikicki, Milica Zorić i Olivera Galović prvi su umetnici iz naše zemlje koji su od sredine pedesetih godina XX veka ozbiljno počeli da razmišljaju o tapiseriji kao drugačijem vizuelnom izrazu. Većina njih će nastaviti da istražuje različite mogućnosti niti i tkanja tokom svojih umetničkih karijera i za sobom ostaviti opuse kao bitne činioce u pravilnom razumevanja umetnosti tapiserije na našim prostorima.

1 Ani Albers i Sofi Tojber Arp značajne su i po svom pedagoškom radu u Radionici za tkanje u Bauhausu, prema tome i snažnom uticaju na mlade umetnike tapiseriste.

2 *La tapisserie française du Moyen Age à nos jours* : catalogue Musée d'art moderne, juin-juillet 1946.

3 *Francuska tapiserija od srednjeg veka do naših dana*, Galerija fresaka, Republika, Beograd 1953. (predgovor u katalogu Peđe Milosavljevića).

4 Godinu dana ranije beogradska publika se sa tapiserijom mogla upoznati i na izložbi *Savremena francuska umetnost*.

U pokušajima valorizacije tapiserijskog likovnog medija u nastajanju, svakako se moraju imati u vidu i opšti uslovi koji su uticali na moguće pravce razvoja. Reakcija na režimom nametnutu umetnost prve posleratne decenije i buđenje modernizma kao preduslova za slobodu umetničke prakse i teorijske misli u pedesetim godinama, uslovili su različitost stavova i pojava oblika, nekad zbunjujućih posledica. Tapiserija je, međutim, kao novost o kojoj se tek saznaje, kod mnogih umetnika podstakla potrebu za oslobađajućom svežinom ideje drugačijeg estetizma. Njihova krajnje personalizovana razmišljanja i inovativni pristupi značili su prodor nove ikonografije, vizuelnih obrazaca i postupaka u stvaranju. Međutim, skromne tehničke mogućnosti i uslovi koji karakterišu početke jugoslovenske tapiserije tokom pedesetih (saradnja sa fabrikama tepiha ili sa seoskim tkaljama, nezadovoljavajući potencijali jednostavnih horizontalnih razboja...), uslovljavali su umetnike i delovali kao ograničavajući faktor u postizanju tražene likovnosti, ali i u pogledu dimenzija dela, što u godinama koje dolaze opravdava raloge i najvaljuje ideju Boška Petrovića i Etelke Tobolke o pokretanju „Ateljea 61“, prve radionice za izradu tapiserija.

O Svom prvom susretu sa Boškom i njegovim vizionarskim idejama o tapiseriji kao novom umetničkom mediju, Etelka Tobolka kaže kako se priseća prohladnog januara 1961. *„...kada me je novosadski slikar Boško Petrović posetio u mom stanu i predložio mi saradnju za probno prevođenje njegovih kartona u tapiserije. Kako sam i ja sama, nekoliko godina ranije, intenzivno razmišljala o potrebi organizovanja jednog savremenog centra za izradu tapiserija u Novom Sadu, a budući da sam već od 1956. i izvela nekoliko svojih tapiserija, ova inicijativa Boška Petrovića, da se i likovni umetnici, pored nas primenjenih umetnika, angažuju na radu oko izrade kartona za tapiserije u klečanoj tehnici, naišla je kod mene na izvanredan prijem i dala mi nove podstreke i snagu da u avanturi tapiserije istrajem do kraja...“*⁵

Rešenjem Narodnog odbora Opštine Novi Sad, zavedenim pod brojem 04-7035/61 od 28. februara 1961. godine⁶, počinje i zvanično sa radom zanatska radnja za proizvodnju tapiserija „Atelje 61“ upravo u ateljeu Boška Petrovića, u Dugoj kasarni na Petrovaradinskoj tvrđavi, gde se i danas nalazi. Za upravnika je postavljena Etelka Tobolka, koja će svoja iskustva u radu na tkanju tapiserija sistematski prenositi na tkalje. *„Najteže je bilo naći i obući tkalje, izvođače umetničke zamisli... Prethodno je trebalo okupiti likovne umetnike, koji će svoje inspiracije posvetiti izradi kartona za tapiseriju, pogodnih za tehniku rada naše radionice“*⁷, a koji će uspešno da komuniciraju sa tkaljom, koja svojom veštinom posreduje između kartona i dela u nastajanju. Već u toku 1961. na razbojima radionice otkano je deset tapiserija, koje potpisuju Boško Petrović, Dragutin Cigarčić, Stojan Čelić i

5 Etelka Tobolka, tekst u katalogu izložbe *“Jubilarna izložba tapiserije – 10 godina “Ateljea 61”*, Galerija Matice srpske, Novi Sad 1972.

6 Opšta arhiva “Ateljea 61”

7 Etelka Tobolka, isto

Mladen Srbinović. Naredne, 1962. godine, „Atelje 61“ je priredio prvu izložbu u Galeriji Doma JNA, a potom slede izložbe u Piranu, Mariboru, Ljubljani, Zagrebu, Lozani, Lajpcigu..., velikim centrima Skandinavskih zemalja, Istočne Evrope, Latinske Amerike.

Impozantna brojka od 140 tapiserija izvedenih tokom prve decenije rada, saradnja sa velikim brojem umetnika, brojne izložbe u zemlji i inostranstvu, rezultiraće i laskavim priznanjima: „...Jugoslavija je zahvaljujući isključivo ovom ateljeu postala priznati član Međunarodnog centra za modernu tapiseriju u Lozani“⁸ „Kao jedna od najvažnijih radionica za izradu klečane umetničke tapiserije, svrstana je među prvih pet u svetu po oceni kataloga „Lirsa“ iz Francuske.“⁹

Krizne godine počinju već od 1964, kada prestaju da stižu do tada redovne dotacije od Gradske uprave i Saveta za kulturu. Poslovanje „Ateljea 61“ označeno je kao nerentabilno i ekonomski neisplativo. Voljom za održanjem i opstankom stvorena ideja o samofinansiranju, kao logično rešenje nametala je direktno obraćanje fondovima privrede, bez posredovanja SIŽ-ova za kulturu. Ugovorom obavezane, privredne organizacije po čijim su se narudžbinama izrađivale tapiserije u radionici „Ateljea 61“, obezbeđivale su za izvesno vreme toliko potrebnu materijalnu podršku. U tom kontekstu svakako je vredno pomenuti stručnu saradnju između „Adria Art Inc.“ iz Njujorka, Moderne galerije iz Ljubljane i „Ateljea 61“¹⁰, koja je značajno doprinela finansijskoj stabilizaciji ove radionice, a inicirala izuzetno plodnu i uspešnu dugogodišnju saradnju sa velikim brojem slovenačkih autora. Pored njih, zahvaljujući konkursu za idejno rešenje tapiserije ustanovljenom već u prvim godinama rada, kartone za tapiserije potpisivali su brojni autori, čije će tapiserije postati kvalitetna baza za formiranje zbirke „Ateljea 61“ tokom osamdesetih godina prošlog veka.

Prva decenija rada „Ateljea 61“ smatra se periodom traganja za originalnošću izraza svojstvenog tapiseriji. Nejednak uspeh u praćenju novoformulisanih smernica svakako se može objasniti i činjenicom da su vrlo često umetnici, ne razumevajući pravilno suštinsko značenje tapiserije, zahtevali prosto i pravolinijsko prenošenje svojih uljanih slika, akvarela, grafika... u drugačiju materiju, radeći pri tom kartone-predloške samo formalno adaptabilne tapiserijskom konceptu. Stoga su ovakva kompromisna rešenja već šezdesetih godina neminovno morala problematizovati i pitanje autentičnosti ovog medija. Ipak, u odbranu stavova, saznajnih i misaonih procesa i kreativno-izvođačkih postupaka prvih kartonista čije su ideje prevedene u tapiserije u „Ateljeu 61“, mora se navesti i činjenica da su upravo ovi autori entuzijastički i sasvim ozbiljno trasirali put razvoja jugoslovenske savremene tapiserije, iz kojeg će derivirati vizuelni medij čiju čistotu „Atelje 61“ i danas pažljivo neguje.

Ovi umetnici, vokacijom slikari, vajari, grafičari, dizajneri... kreću u tapiserijske izlete već početkom šezdesetih godina prošlog veka, kada je tapiserija u Evropi, tako i kod nas, rađena gotovo

8 S. Nikolić: *Treba li Opštinski savet za kulturu da prodaje - tapiserije*, POLITIKA, 24.XII 1964.

9 Opšta arhiva „Ateljea 61“

10 Ugovor o stručnoj saradnji br. 2 od 10. I 1967. godine, Opšta arhiva „Ateljea 61“.

isključivo goblen tehnikom, te je izlišno govoriti o specifičnostima njihovih tapiserija u tom smislu. To zapravo znači da se jednostavnim preplitanjem dve niti različitog pravca (osnove i potke) postizao efekat glatke fakture, čemu je takođe doprinosila vuna kao podatan materijal. U krajnjoj konsekvenci to je znalo da ponešto izmeni vizuelni efekat postignut na kartonu, ali je dodavalo novu dimenziju delu: drugačiju taktilnu vrednost.

Bogat tapiserijski opus BOŠKA PETROVIĆA svakako zavređuje još jednu ozbiljnu studiju, kojom bi se objasnila njegova dvadesetogodišnja zanesenost ovim ovim likovnim medijem. Nakon ostvarenja iz sredine pedesetih godina XX veka, rađenih specifičnom tehnikom tkanja „na daščicu“, počinje saradnju najpre sa Etelkom Tobolkom, koja je izvela nekoliko njegovih klečanih tapiserija, a od 1961. i sa „Ateljeom 61“. Teme i motivi njegovih tapiserija najčešće su vezani ciklusima, ponekad stvaranim istovremeno kada i ulja ili tempere, ponekad bez vremenske podudarnosti: Kreveti na sprat, Stari ratnici, Njive, Katedrale, Vapaj, Usijane ptice, Kompozicije, Kolaži. Boško Petrović je umeo da uoči disciplinske različitosti, jednako poštujući važnost tehnika u slikarstvu i u tapiseriji, ali i uspostavljaajući neophodnu korelaciju među njima. *„Ne može se dokazati da slika prethodi tapiseriji ili da li ona proizilazi iz tapiserije, sem po stereotipu unapred određene namere kao obrasca „čiste“ i „primenjene“ umetnosti...“*¹¹ Uzročno posledična veza se postupno gradila i generisala, pa su plastička svojstva tkanih radova načinjala nove pristupe slikarstvu, i obrnuto: slika je uslovljavala ideju o novoj tapiseriji, što donekle objašnjava Boška Petrovića kao izuzetno produktivnog umetnika i autentičnog tapiseristu. „Ljudi“ (1963) i „Kula“ (1963) ovom su izložbom izdvojeni primeri i dobri pokazatelji kako je na različite načine gradio svoje kompozicije.

Tapiserija „Šuma“ DRAGUTINA CIGARČIĆA već se polovinom 1961. tkala u „Ateljeu 61“. Iznenaduje podatak da je Cigarčić predložio karton relativno malih dimenzija, uprkos činjenici da je radionica već tada bila opremljena razbojima na kojima su se lako mogli izvoditi veliki formati. Sudeći, međutim, po njegovom slikarstvu, koje se obraća intimističkoj atmosferi i lirskom raspoloženju, moguće je opravdati autorovu nameru da i kamernim dimenzijama tapiserije voljno potencira ovakve svoje aspiracije. Svedeni geometrijski izraz i meka, pastelna obojenost paralelizovanih izlomljenih vertikalna jesu zapravo refleksija na njegove slike, koje su u pojednostavljenom i pročišćenom maniru transponovane u tapiseriju. Sličnih osobenosti je i njegova tapiserija „Igra meseca“ iz 1962. godine.

STOJAN ĆELIĆ je jedan od svega tri umetnika iz Jugoslavije (uz Boška Petrovića i Mateju Rodićija) koji su prošli žiriranje komisije za 2. bijenale tapiserije u Lozani (1964/1965) - podatak već dovoljno zvučan, naročito ako se ima u vidu da su već tada i Petrović i Rodići bili autentični tapiseristi sa zavidnim iskustvom. Sopstvena vizija pejzaža koji je tokom njegove umetničke karijere evoluirao,

11 Miloš Arsić, deo neobjavljenog teksta sa tribine o Bošku Petroviću u organizaciji „Ateljea 61“, Petrovaradin 2009.

apstrahovan ili potpuno apstraktan, prepoznatljiv u pojavnim oblicima ili pojednostavljen do stanja kada postaje znak, dominira na njegovim slikama, grafičkim listovima i crtežima, jednako kao i na tapiserijama „Jednostavni predeo“ (1961), „Najava dana“ (1962), „Vetar I“ (1963), „Vetar II“ (1963) i triptihu „Sunce“ (1969).

VOJO DIMITRIJEVIĆ se smatra začetnikom apstraktnog slikarstva u BiH. Njegova tapiserija „Kompozicija“ (1968), kamernog formata, zapravo je transpozicija njegove uljane slike, na kojoj dominira ekspresija boje. Obzirom na poznatu činjenicu da se u posleratnom periodu bavio temama rata i posleratne obnove, može se samo pretpostaviti da njegova tapiserija „Bratstvo i jedinstvo“ (1966), rađena za Istarski muzej u Sarajevu, ima narativni karakter. Izgled ovog dela monumentalnih dimenzija nije poznat, kao ni izgled njegovih ostalih tapiserija izvedenih u „Ateljeu 61“.

U potpunom saglasju sa ukupnim stvaralačkim angažmanom, razvijao se i tapiserijski opus BOŠKA KARANOVICA¹², jednog od retkih umetnika koji je uporno negovao figuraciju u oba medija. Na delima „Kompozicija“ (1962), „Zastanak“ (1963) i „Luda tkalja“ (1963) Boško Karanović prepisuje model sa svojih grafičkih listova. Sva tri dela izvedena su istim tkačkim principom: vidljivim meliranjem vune koja u srećno nađenom imitativnim postupku oponaša fakturu grafike. Neobojene, izraženih kontrasta, volumena i nagoveštenog prostornog plana, figure sa Karanovićevih tapiserija uvek su dobar oslonac čvrste strukture kompozicije.

Iako je njegovo interesovanje za tapiseriju počelo polovinom pedesetih godina, MILAN KONJOVIĆ saraduje sa „Ateljeom 61“ 1962. („Granje“), a potom 1968. („Granje II“). Fovistički zamah, ekspresionistička emotivnost¹³, sočan kolorit i pastozni namaz boje, po čemu je njegovo slikarstvo osobeno i prepoznatljivo, transponovani su u njegove tapiserije bez velikog odstupanja i, reklo bi se, bez potrebne simplifikacije i prilagođavanja tkanju. U slučaju ovog autora možda se najviše može govoriti o sposobnosti i umeću tkalja da u krajnje reproduktivnom maniru prate predložak.

Četiri kartona JOVANA KRATOHVILA (Kompozicija I, II, III i IV) iz 1962. i 1963. zapravo ukazuju na zanimljive principe projektovanja skulpture u dvodimenzionalnu ravan bez volumena, plastičnosti i perspektive. Oblici koje je varirao u svom vajarskom opusu, ali i u gvaševima iz tih godina, sintetisani su u bojene plohe što se u određenom ritmu prožimaju i preklapaju. Izvedene u vuni kao materijalu drugačijeg principa ponašanja, Kratohvilove tapiserije, za razliku od njegovih skulptura, nose potenciranu dekorativnu crtu.

ALEKSANDAR LAKIĆ, umetnik koji je ostao veran figuraciji u vremenima dominacije apstraktne umetnosti, slikar istančanog kolorističkog senzibiliteta, tapiserijom se bavio sporadično tokom šezdesetih i sedamdesetih. „Uoči vihora“ (1963/64), ostvarenje istorijske sadržine u

12 Sava Stepanov, tekst u katalogu izložbe *Boško Karanović – tapiserije i grafike*, Galerija tapiserija “Boško Petrović”, Petrovaradin 2000.

13 Dr Katarina Ambrozić: *Slikarstvo Milana Konjovića*, tekst u katalogu izložbe, Galerija Milan Konjović, katalog šeste postavke, Sombor 1979.

kompozicionoj shemi građenoj od stilizovanih i u formi svedenih ljudskih figura, uvodi posmatrača u atmosferu slutnje, čiju silinu pojačava monumentalni format tapiserije.

Premda se čini da su tapiserije STEVANA MAKSIMOVIĆA samo uvećana njegova ulja, mora se uvažiti činjenica da su kartoni po kojima su izvedene tapiserije rađeni upravo za tu namenu, ali u istom slikarskom maniru. Tako se i „Tapiserija“ (1966), po tretmanu površine dvodimenzionalnim geometrijskim ploham, uz sadejstvo linije kao čvrstog konstruktivnog oslonca, naslanja na njegovo istovremeno ili nešto ranije štafelajsko slikarstvo. Tek se sedamdesetih godina Maksimović otkriva kao autor remek dela u tapiseriji („Don Kihot“ iz 1971. i „Kačiperke“ iz 1975.)

Dva potpuno različita pristupa MILIVOJA NIKOLAJEVIĆA tapiserijama „Granje“ (1962) i „Tapiserija“ (1966) uvode nas u metamorfoze njegovog grafičkog opusa s kraja pedesetih i iz šezdesetih godina. Kod prve je površina tapiserije rešena sa svega nekoliko linearnih poteza i mrlja koji impliciraju motiv grana i listova. Tapiserija je poznata samo po crno-beljoj fotografiji, pa se ne može prosuditi o njenim kolorističkim aspektima. Drugo Nikolajevićevo ostvarenje srećan je spoj apstraktnih formi i nežne, pastelne obojenosti.

SLANA FRANCE, majstor rafinirane palete, posebno senzibilisan za tapiseriju, jedan je od slovenačkih umetnika koji je dugi niz godina sarađivao sa „Ateljeom 61“. Sledstveno tome, a zahvaljujući sačuvanoj foto dokumentaciji, u prilici smo da pratimo metamorfoze njegovog stila tokom šezdesetih i sedamdesetih godina, tokom kojih je izvedeno sedamnaest dela. Slanin bogat opus tapiserija govori u prilog činjenici da je svoj dar dobrog opservatora prirode znalački umeo da primeni i u apstraktnim i u evokativnim motivima. Rafinman probranih tonova, dominirajućim crtežom vešto postavljena kompozicija i ljupkost prikaza jasno su čitljive na „Tapiseriji“ (1963) i „Tapiseriji V“ (1965).

JOVAN SOLDATOVIĆ ima višestruki značaj za „Atelje 61“, više kao dugogodišnji prijatelj kuće, dobronamerni savetodavac i svakodnevni gost, nego kao tapiserista. Nezaobilazna je i njegova uloga u osnivanju ove ustanove i angažovanje u prvim godinama rada. Soldatovićeve tapiserija „Dvoje“ (1965) zapravo je crtež figura definisan sa svega nekoliko poteza, postavljen na brzo obojenu zelenu mrlju, koja uvodi naznaku pejzaža kao sekundarnog elementa.

O LOJZETU SPACALU se govori kao o likovnom trubaduru Krasa. U njegovoj veoma plodnoj, sedam decenija dugoj umetničkoj karijeri, tapiserija je imala posebno mesto. U prilog tome je i činjenica da mu je poverena oprema enterijera italijanskih prekookeanskih brodova Raffaello i Eugenio C tapiserijama velikih formata, koje se danas čuvaju u Galeriji moderne umetnosti u Rimu. Njegov tematski prostor je predeo Krasa i dalmatinske obale, čamci, gradovi u noći... koji je varirao mnogo puta i na različite načine. Imajući u vidu da se Spacal aktivno bavio i izradom mozaika i vitraja, ne čudi što je i u tapiseriji nalazio potencijal sadržan u boji i teksturi materijala. „Dalmatinska obala“ (1969) jedan je od takvih primera.

Pojednostavljujući svoj slikarski proseed, odričući se pre svega sfumata, MLADEN SRBINOVIĆ je, čini se, pravilno shvatao suštinu tapiserije koja svakako korespondira sa slikom kao uzorom, ipak ne do te mere da se u drugom materijalu ovaploćuje kao replika. Tapiserije velikih formata „Trpeza I“ (1961) i „Trpeza II“ (1962) očigledno su nastale kao rezultat njegovih takvih razmišljanja, sa namerom da apostrofira predmete iz čovekovog okruženja¹⁴, što je – pored ljudske figure – konstanta i dominantna njegove umetnosti.

Već na prvim radovima, ETELKA TOBOLKA je spoznavala da se fokus njenih interesovanja usmerava ka tehnikama tkanja, a još više ka rudimentarnosti vune kao materijala, dakle ka primarnim zakonitostima ove likovne discipline. Motivi tapiserija, naročito onih iz pedesetih i šezdesetih, inspirisani beskrajem bačkih ravnica, kompoziciono se oslanjaju na izraz u tapiseriji Dragutina Cigarčića, Jovana Kratohvila i Boška Petrovića. U celosti apstraktne i nimalo evokativne forme, plamenolike, vijugave, ustrojene u frizove, snagu svog izraza crpe iz strukture i prirodne obojenosti vune, čiju rustiku podstiču čitave partije izvedene pupanom tehnikom: „Ritam“ (1962.), „Crno-crveno“ (1962.), „Tvrđava“ (1964.), „Zora“ (1964.), „Glečerski visovi“ (1965.)...

Čest je komentar da je ISIDOR VRSAJKOV u svega tri tapiserije otkane u „Ateljeu 61“ ostvario upečatljiviji izraz od mnogih umetnika bogatijih opusa. Njega takođe intrigira izazov boje. Rafinman palete kojom se on izražava u svom slikarskom opusu prepisan je i u tapiseriji, ali je onaj neuhvatljivi sfumato, koji oblicima briše jasne konture, evidentno našao zahvalnog sagovornika upravo u vuni. Sadržina „Tapiserije I“ (1965) i „Tapiserije II“ (1966) implicira uticaj nečeg drevnog, fantazmagoričnog i mističnog.

Iako nisu deo ove postavke, neizostavno se moraju barem pomenuti tapiserije autora koji su tokom šezdesetih, a i kasnije, saradivali sa „Ateljeom 61“. JAGODA BUIĆ, OLIVERA GALOVIĆ i MILICA ZORIĆ ČOLAKOVIĆ svakako spadaju u red autentičnih tapiserista, a značaj njihovih ostvarenja i snažan uticaj na razvoj ovog medija prepoznati su u okvirima svetske istorije umetnosti. LAZAR VUJAKLIJA, MARIJ PREGELJ i JANEZ BERNIK takođe su ostvarili zanimljive tapiserijske opuse. Dela MIODRAGA MIŠE NEDELJKOVIĆA, ILIJE BAŠIČEVIĆA BOSILJA i IMRE ŠAFRANJA, ali i onih umetnika kojima je tapiserija bila samo povremeni izazov, već su u prvoj deceniji rada „Ateljea 61“ pionirskom energijom otvarala prostor ambicijama drugih.

Goranka Vukadinović

¹⁴ *Srbinić, Iz razgovora Mladena Srbinića, Dragoslava Đorđevića i Dušana Ilića emitovanog preko Radio Beograda 1961. godine, Galerija Lazar Vozarević Sremka Mitrovića 1974.*

TAPISERIJE
1961. - 1969.

Dragutin CIGARČIĆ

DRAGUTIN CIGARČIĆ, Šuma, 1961.
150 x 135 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: lat. dole desno
Inventarni broj: 001/03/1962/I
Koautori: Gajdoš Marija, Ostojić Vida
Vlasnik: "Atelje 61"

STOJAN ČELIĆ, Jednostavni predeo, 1961.
186 x 310 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: ćir. dole desno
Inventarni broj: 002/06/1961/I
Koautori: Gajdoš Marija, Bačlija Ružica
Vlasnik: "Atelje 61"

Stojan ČELIĆ

STOJAN ČELIĆ, Vetar II, 1963.

254 x 309 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: dole levo; monogram A61 dole levo

Inventarni broj: 007/39/1963/I

Koautori: Ostojić Vida, Isakov Milenka, Horvat Ana

Vlasnik: "Atelje 61"

VOJO DIMITRIJEVIĆ, Kompozicija, 1968.
147 x 106 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: lat. dole desno;
monogram A61 dole levo
Inventarni broj: 013/127/1968/I
Koautori: Lazić Smilja, Isakov Milenka
Vlasnik: "Atelje 61"

BOŠKO KARANVIĆ, Luda tkalja, 1963.

95 x 134 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: lat. dole levo; monogram A61 dole levo

Redni broj izvođenja; 42/1963

Koautori: Milenka Isakov, Ana Horvat

Vlasnik: Porodica Boška Petrovića

MILAN KONJOVIĆ, Granje II, 1968.
111 x 203 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: ćir. dole desno; monogram A61 dole desno
Inventarni broj: 012/124/1968/I
Koautori: Isakov Milenka, Horvat Ana
Vlasnik: "Atelje 61"

Jovan KRATOHVIL

JOVAN KRATOHVIL, Kompozicija I, 1962.

193 x 225 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: dole desno; monogram A61 dole desno

Inventarni broj: 003/11/1962/I

Koautori: Lazić Smilja, Lazić Zora

Vlasnik: "Atelje 61"

JOVAN KRATOHVIL, Kompozicija II, 1962.
186 x 276 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: dole desno; monogram A61 dole levo
Inventarni broj: 004/18/1962/I
Koautori: Lazić Smilja, Lazić Zora
Vlasnik: "Atelje 61"

Aleksandar LAKIĆ

ALEKSANDAR LAKIĆ, Uoči vihora, 1963.

218 x 320 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: ćir. dole desno; monogram A61 dole desno

Inventarni broj: ZG-P-150

Koautori: Horvat Ana, Bačlija Ružica, Lazić Smilja, Lazić Zora

Vlasnik: Muzej Grada Novog Sada

STEVAN MAKSIMOVIĆ, Tapiserija, 1966.

245 x 144 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: čir. dole desno;

monogram A61 dole desno

Inventarni broj: 011/74/1966/I

Koautori: Lazić Smilja, Lazić Zora, Horvat Ana
Vlasnik: "Atelje 61"

Milivoj NIKOLAJEVIĆ

MILIVOJ NIKOLAJEVIĆ, Tapiserija, 1966.

158 x 208 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: lat. dole desno; monogram A61 dole desno

Inventarni broj: ZG-P-174

Koautori: Horvat Ana, Lazić Zora, Isakov Milenka

Vlasnik: Muzej Grada Novog Sada

BOŠKO PETROVIĆ, Kula, 1963.

300 x 240 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: ćir. dole desno;

monogram A61 dole levo

Inventarni broj: ZG-P-151

Koautori: Isakov Ružica, Lazić Smilja, Horvat Ana

Vlasnik: Muzej Grada Novog Sada

BOŠKO PETROVIĆ, Ljudi, 1963. (2016.)
255 x 183 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: čir. dole desno;
monogram A61 dole desno
Inventarni broj: 005/894/2016/II
Koautori: Kovač Milica, Toth Vanger Žužana
Vlasnik: "Atelje 61"

FRANCE SLANA, Tapiserija, 1963.
144 x 295 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: lat. dole levo; monogram A61 dole desno
Inventarni broj: 006/30/1963/I
Koautori: Isakov Ružica, Lazić Smilja, Horvat Ana
Vlasnik: "Atelje 61"

France SLANA

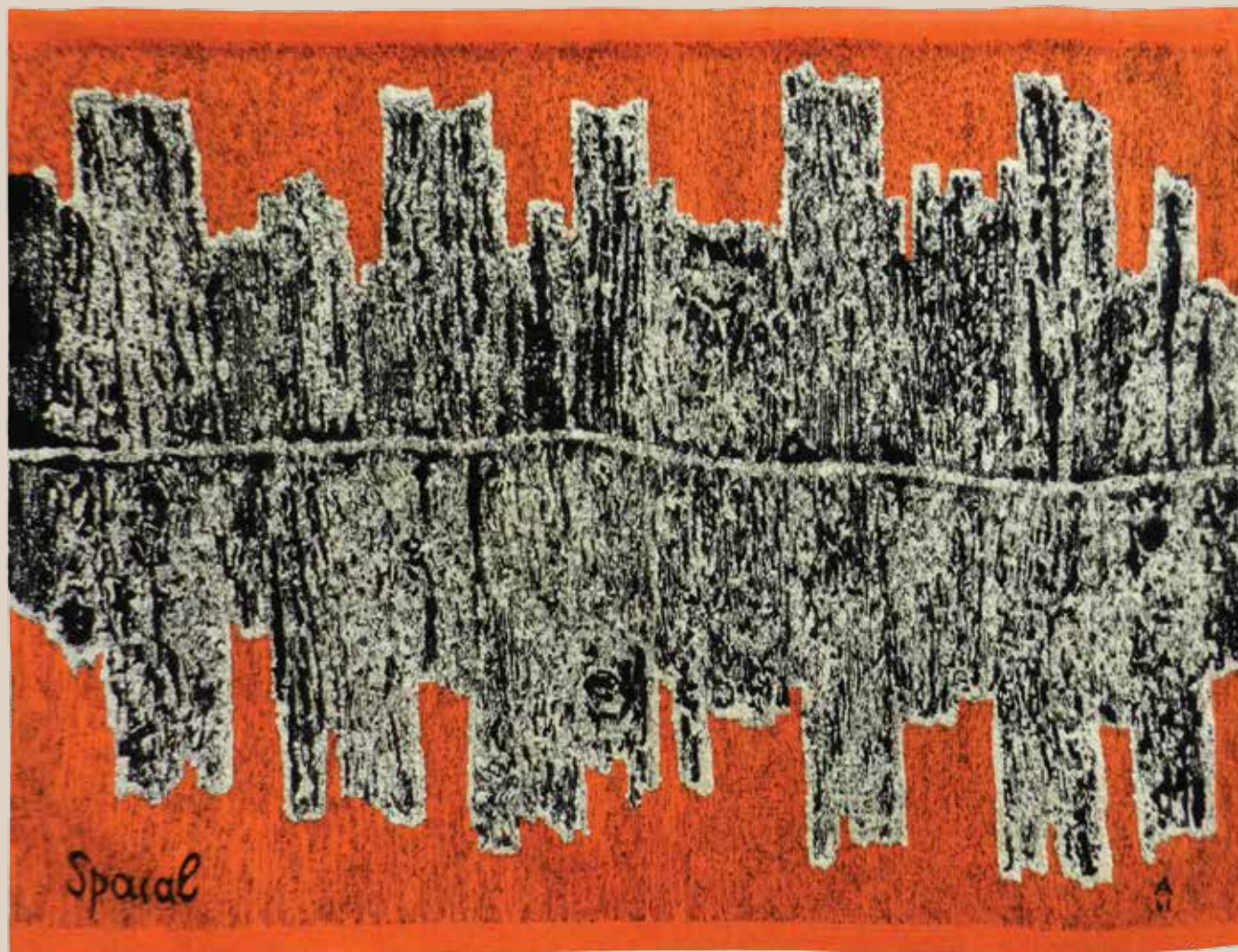

FRANCE SLANA, Tapiserija V, 1965.
97 x 212 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: lat. dole levo; monogram A61 dole levo
Inventarni broj: 010/70/1965/I
Koautori: Isakov Ružica, Lazić Smilja, Horvat Ana
Vlasnik: "Atelje 61"

JOVAN SOLDATOVIĆ, Dvoje, 1965.
160 x 116 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: ćir. dole desno;
monogram A61 dole desno
Inventarni broj: 009/68/1965/I
Koautori: Lazić Smilja, Lazić Zora
Vlasnik: "Atelje 61"

Lojze SPACAL

LOJZE SPACAL, Dalmatinska obala, 1969. (2015.)
148 x 192 cm, vuna, klečana i pupana tehnika, efekat nepredene vune
Signatura: lat. dole levo; monogram A61 dole desno
Koautori: Božić Jelena, Lazić Verica
Inventarni broj: 078-893-15/II
Vlasnik: „Atelje 61“

MLADEN SRBINOVIĆ, Trpeza II, 1962.

350 x 240 cm, vuna, klečana tehnika

Signatura: lat. dole desno;

monogram A61 dole levo

Redni br. izvođenja: 23/1962

Koautori: Isakov Ružica, Lazić Smilja, Horvat Ana

Vlasnik: o.š. "Svetozar Marković Toza", Novi Sad

Etelka TOBOLKA

ETELKA TOBOLKA, Zora, 1964.

211 x 279 cm, vuna, klečana i pupana tehnika, efekat nepredene vune

Signatura: dole desno; monogram A61 dole desno

Inventarni broj: 008/56/1964/I

Koautori: Lazić Smilja, Bačlija Ružica, Horvat Ana

Vlasnik: "Atelje 61"

ISIDOR VRSAJKOV, Tapiserija, 1965.
250 x 200 cm, vuna, klečana tehnika
Signatura: čir. dole desno;
monogram A61 dole desno
Redni br. izvođenja: 67/1965
Koautori: Isakov Ružica, Lazić Smilja, Horvat Ana
Vlasnik: Porodica Isidora Vrsajkova

Dragutin CIGARČIĆ

Vranje, 1922. – Beograd, 1985.

Diplomirao je 1946. na Likovnoj akademiji u Beogradu, a 1949. završio specijalni tečaj kod slikara Marka Čelebonovića. Bio je saradnik u Državnoj majstorskoj radionici Mila Milunovića. Član ULUS-a je postao 1949. Pripadao je grupama „Samostalni” i „Decembarska grupa”. Boravio je u Francuskoj kao stipendista francuske vlade i stipendista fonda „Moša Pijade”. Radio je kao profesor u školi za industrijsko oblikovanje. Sporadično se bavio tapiserijom, saradujući sa „Ateljeom 61” od 1961. do 1972. Njegove dve tapiserije čuvaju se u zbirci ove ustanove.

Stojan ĆELIĆ

Bosanski Novi, 1925. – Beograd, 1992.

Časove slikarstva u privatnoj školi Mladena Josića pohađao je 1942, a 1943. upisuje se na Akademiju likovnih umetnosti, gde je studirao u klasi profesora Mihajla Petrova. Studije prekinute zbog rata nastavlja 1948, u klasi profesora Ljubice Sokić i Koste Hakmana. Specijalni tečaj upisuje 1951, kada prvi put i izlaže. Za asistenta Akademije izabran je 1954, a za docenta 1957. Od 1956. do 1969. bio je glavni i odgovorni urednik časopisa „Umetnost”. Dužnost dekana Akademije likovnih umetnosti u Beogradu obavljao je od 1971. do 1973, a od 1974. do penzionisanja radi je kao redovni profesor na istoj akademiji. Bio je redovni član SANU i član AICA-e. Osim slikarstva, bavio se tapiserijom, mozaikom, ilustracijom, likovnom kritikom i esejistikom. Od 1961. do 1976. aktivno je saradivao sa „Ateljeom 61”, gde je izvedeno njegovih sedam tapiserija, od kojih se dve čuvaju u zbirci ove ustanove.

Vojo DIMITRIJEVIĆ

Sarajevo, 1910. – 1980.

Slikarstvo je studirao u Beogradu, gde prvi put izlaže 1933. U Parizu je proveo godinu dana na usavršavanju kod poznatog slikara Andrea Lota. Polovinom 1939. vraća se u Sarajevo i sa kolegama i istomišljenicima osniva Umjetničko društvo „Collegium Artisticum”. Iste godine organizuje svoju prvu samostalnu izložbu u rodnom gradu. Učestvovao je u Drugom svetskom ratu, kada radi na likovno-propagandnim projektima. U prvim godinama nakon rata, učestvuje u osnivanju prve Umetničke škole i Udruženja likovnih umetnika. Više puta je biran za predsednika Udruženja likovnih umjetnika BiH. Bio je član Akademije nauka i umjetnosti BiH. Tokom šezdesetih godina 20. veka saraduje sa „Ateljeom 61”, u čijoj zbirci se nalazi jedna njegova tapiserija.

Boško KARANOVIĆ

Bosanska Krupa, 1924. – Beograd, 2009.

1948. završio je Akademiju likovnih umetnosti u Beogradu, u klasi Marka Čelebonovića, a godinu dana kasnije i specijalku za grafiku, u klasi Mihajla Petrova. Slikarstvo je studirao u klasi Mila Milunovića, Ivana Tabakovića i Nedeljka Gvozdenovića. Jedan je od osnivača “Grafičkog kolektiva”, Kluba prijatelja grafike »Arta« i »Kolekcije« grafika. Takođe je pripadao i grupi »Samostalni« do 1957. godine. Od 1949. do 1989. bio je profesor na grafičkom odseku Akademije za likovne umetnosti u Beogradu. Pored grafike, bavio se i slikarstvom, mozaikom i tapiserijom. Od 1962. saraduje sa »Ateljeom 61«, gde je izvedeno njegovih deset tapiserija, od kojih je sedam deo zbirke ove ustanove. Od 1962. redovno učestvuje na izložbama tapiserija. Učesnik je Prvog saziva kolonije tapiserista “Boško Petrović” 1998. Nagradu »Ateljea 61« za tapiseriju dobio je 1999.

Milan KONJOVIĆ

Sombor, 1898. — 1993.

Upisuje se 1919. na Akademiju likovnih umetnosti u Pragu, u klasu profesora Loukote, a kasnije Vlaha Bukovca. Nakon dva semestra napušta studije i nastavlja da radi samostalno. Boravi u Beču 1921. i 1922, a odlazi na studijska putovanja u Minhenu, Berlin i Drezden. U Parizu je od 1924. do 1932, gde postiže zapažene uspehe samostalnim izložbama i učestvovanjem na izložbama Pariskih salona. Konačno se vraća u Sombor 1932. Za vreme rata, 1941. godine, nalazi se u zarobljeništvu u logoru u Osnabriku. Nakon rata izabran je za predsednika Sreskog odbora u Somboru, a 1945. je postavljen za direktora Gradskog muzeja. Jedan je od osnivača grupe „Dvanaestorica“ (1937.) i član grupe „Samostalni“ (od 1951.). Za redovnog člana Vojvođanske akademije nauka i umetnosti izabran je 1979, za dopisnog člana Jugoslovenske akademije znanosti i umjetnosti 1986, a za redovnog člana Srpske akademije nauka i umetnosti 1992. Tokom šezdesetih i sedamdesetih godina 20. veka saraduje sa „Ateljeom 61“, u čijoj zbirci se čuvaju njegove dve tapiserije.

Jovan KRATOHVIL

Beograd, 1924. – 1998.

Završio je 1949. Akademiju za likovne umetnosti i specijalni tečaj vajarstva u Beogradu, u klasi profesora Sretena Stojanovića. Bio je profesor na Fakultetu likovnih umetnosti, a od 1971. do 1973. rektor Univerziteta u Beogradu. Jedan je od najistaknutijih srpskih vajara. Autor je spomenika palim borcima

Mačve i Srema na Majevidi, spomenika palim borcima u Zemunu, spomenika sovjetskim ratnim veteranima na Avali, spomen kosturnice u Sansepolkru (Italija). Pored vajarstva bavio se grafikom i tapiserijom. U „Ateljeu 61“ su izvedene četiri tapiserije po njegovim kartonima, a dve se čuvaju u zbirci ove ustanove.

Aleksandar LAKIĆ

Brčko, 1922. – Novi Sad, 1988.

Školovao se u Brčkom, Tuzli i Vinkovcima. U Beograd se seli 1940. Poslednje ratne godine provodi u Banjičkom logoru, a potom u Francuskoj. Akademiju likovnih umetnosti u Beogradu upisuje 1945, gde studira u klasi profesora Đorđa Andrejevića Kuna. Od 1950. bio je saradnik u majstorskoj radionici Đorđa Andrejevića Kuna. Sledeće godine postaje član ULUS-a i učestvuje na više grupnih izložbi u Beogradu. Prelazi u Novi Sad 1953, a do 1956. radi kao profesor u Školi za primenjene umetnosti. Nakon toga je imao status slobodnog umetnika. U zbirci tapiserija „Ateljea 61“ nalaze se dva njegova dela.

Stevan MAKSIMOVIĆ

Novi Sad, 1910. – Beograd, 2002.

Završio je gimnaziju u Novom Sadu, a tokom 1934. i 1935. pohađao privatne časove kod slikara Milenka Šerbana. Od 1945. do 1948. studirao je slikarstvo na Akademiji za likovne umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Mila Milunovića, Ivana Tabakovića i Marka Čelebonovića. Napustio je studije 1948. i zaposlio se u Srpskom narodnom pozorištu u Novom Sadu kao scenograf, gde je ostao do 1978, do penzionisanja. Boravio je na studijskim putovanjima u Francuskoj i Poljskoj. Akademiji je završio 1950. i od tada je redovno učestvovao na izložbama ULUV-a. Član ULUS-a postao je 1952. Učestvovao je u osnivanju umetničkih kolonija u Senti, Bačkoj Topoli, Bečeju i Ečki. Pored slikarstva i scenografije, bavio se i tapiserijom. Prva Maksimovićeve tapiserija otkana je u „Ateljeu 61“ 1966. Njegove četiri od ukupno pet izvedenih tapiserija deo su zbirke ove ustanove.

Milivoj NIKOLAJEVIĆ

Sremska Mitrovica, 1912. – Novi Sad, 1988.

Umetničku školu (nastavnički i akademski odsek) pohađao je u Beogradu od 1932. do 1939. u klasi profesora Ivana Radovića, Bete Vukanović, Ljubomira Ivanovića, Simeona Roksandića. Jedan je od osnivača grupe Desetorica. Od 1947. živi u Novom Sadu. Tokom 1948. vršilac je dužnosti direktora

Vojvođanskog muzeja. Od 1950. do 1976. upravnik je Galerije Matice srpske. Pored slikarstva, crteža i grafike, sporadično se tokom šezdesetih i sedamdesetih godina 20. veka posvećivao i tapiseriji. Bavio se pisanjem eseja, studija i oglada iz oblasti likovnih umetnosti, koje je objedinio u dve objavljene knjige.

Boško PETROVIĆ
Novi Sad, 1922. – 1982.

Na Akademiju likovnih umetnosti u Beogradu upisao se 1940, da bi već naredne zbog rata prekinuo studije i vratio se u Novi Sad. Iste godine upisao se na Akademiju likovnih umetnosti u Budimpešti. Zbog rada u SKOJ-u uskoro je isključen sa Akademije, te se vratio u Novi Sad. Od 1944. aktivno je učestvovao u NOR-u. Studije na Akademiji za likovne umetnosti u Beogradu nastavio je 1945. u klasi profesora Mila Milunovića, a prekinuo ih je 1949. da bi prešao u Državnu majstorsku radionicu Mila Milunovića. Iste godine postao je profesor Škole za primenjenu umetnost u Novom Sadu. Bio je jedan od osnivača umetničkih kolonija u Bačkoj Topoli i Ečki i „Grupe 57” u Beogradu, kao i učesnik drugih umetničkih kolonija. Polovinom pedesetih godina prošlog veka započinje njegovo interesovanje za tapiseriju kao potpuno novi vizuelni medij na našem tlu. Zajedno sa Etelkom Tobolkom 1961. godine osniva zanatsku radnju za proizvodnju umetničke tapiserije na Petrovaradinskoj tvrđavi, danas Ustanovu za izradu tapiserija „Atelje 61”. Na Akademiji likovnih umetnosti u Beogradu diplomirao je 1969. i iste godine je počeo da radi kao profesor u Višoj pedagoškoj školi u Novom Sadu. Za vanrednog profesora Akademije umetnosti u Novom Sadu izabran je 1975, a 1980. za redovnog profesora. U „Ateljeu 61“ je otkano više od osamdeset njegovih dela, a zbirka ove ustanove čuva osam Petrovićevih tapiserija.

France SLANA
1926, Bodislavcih pri Mali Nedelji

Nakon školovanja u Splitu, Ljubljani i Gracu, odlazi 1943. u partizane. Pred rat je u Ljubljani upoznao Hinka Smrekarja, kod kojeg je upisao tečaj crtanja i slikanja. Nakon rata radio je kao ilustrator i crtač stripova za razne časopise. Diplomirao je 1949. na Akademiji za likovnu umetnost u Ljubljani, kod profesora Gabrijele Stupice i Nikolaja Pirnata. Prvu samostalnu izložbu imao je 1953. u Maloj galeriji u Ljubljani. Stipendija za studentsko putovanje omogućila mu je 1959. boravak u Parizu. Bavio se slikarstvom, crtežom, akvarelom, tapiserijom. U „Ateljeu 61“ izvedeno je sedamnaest njegovih tapiserija, od kojih su dve u zbirci ove ustanove. Živi u Ljubljani.

Jovan SOLDATOVIĆ

Čerević, 1920. – Novi Sad, 2005.

Gimnaziju je pohađao u Novom Sadu, a 1940. upisao se na Tehnički fakultet u Beogradu, odsek za arhitekturu. Studije je prekinuo zbog rata i vratio se u Novi Sad, gde je sarađivao sa NOP-om, a u NOB-u je aktivno učestvovao od 1943. Akademiju za likovne umetnosti u Beogradu, vajariski odsek, upisao je 1945, a završio 1948. kod profesora Tome Rosandića. Od sledeće godine radio je kao saradnik Državne majstorske radionice Tome Rosandića u Beogradu i prvi put izlagao na izložbi ULUS-a. Prvu samostalnu izložbu priredio je u Galeriji „Grafički kolektiv” u Beogradu 1952. U Novi Sad se vratio 1953. gde je po pozivu učestvovao u osnivanju vajariskog odseka Više pedagoške škole, u kojoj je bio i prvi profesor vajarstva. Učestvovao je u osnivanju prvih ateljea na Petrovaradinskoj tvrđavi. Kao stipendista fonda „Moša Pijade”, 1965, dva meseca proveo je u Londonu i Parizu. Za vanrednog profesora Akademije umetnosti u Novom Sadu izabran je 1975. i na tom poslu ostao do penzionisanja 1981. Zajedno sa Boškom Petrovićem i Etelkom Tobolkom učestvovao je u osnivanju „Ateljea 61”. Dve njegove tapiserije izvedene su u radionici ove ustanove, od kojih je jedna deo zbirke.

Lojze SPACAL

Trst, 1907. – Nabrežina, 2000.

1936. je završio Umetnički licej u Veneciji, a zatim je u Rimu položio ispit za profesora crtanja. Počeo je da predaje u raznim srednjim strukovnim školama u Trstu. Sledeće godine se upisao na Umetnički institut za dekorativnu umetnost u Monci. Takođe je studirao umetnost na Akademiji Brera u Milanu. Izuzetno plodan stvaralac, Spacal se tokom svoje duge umetničke karijere bavio grafikom, crtežom, ilustracijom i opremom knjiga, fotografijom, enterijerom brodova, fresko slikarstvom, tapiserijom. Višedecenijska saradnja sa „Ateljeom 61“ rezultirala je sa trideset tapiserija izvedenih po Spacalovim kartonima, a neke od njih su dekorisale italijanske prekookeanske brodove. Zbirka tapiserija „Ateljea 61“ stara se o jednoj njegovoj tapiseriji.

Mladen SRBINović

Sušica, 1925. – Beograd 2009.

1943. je maturirao u 2. muškoj gimnaziji i pohađao privatnu školu Mladena Josića. Od 1947. do 1951. studirao je na Akademiji likovnih umetnosti u Beogradu, kod profesora Ivana Tabakovića, Nedeljka Gvozdenovića, Koste Hakmana, Ljubice Sokić i Mihaila Petrova. Postdiplomske studije završio je 1953.

kod profesora Nedeljka Gvozdenovića. Član je ULUS-a od 1952. i Grafičkog kolektiva od 1953, zatim grupe „Samostalni“ (od 1954) i jedan od deseterice osnivača „Decembarske grupe“ (1955–1960). Od 1953. bavio se pedagoškim radom na Fakultetu likovnih umetnosti, a 1972. stekao je zvanje redovnog profesora. Na ovoj dužnosti ostao je do oktobra 1985. Za dopisnog člana SANU izabran je 1981. Pored slikarstva i grafike, bavio se ilustracijom, mozaikom, vitražom i tapiserijom. Sarađivao je sa „Ateljeom 61“ od 1961. do 1975. Od ukupno četiri izvedene tapiserije, jedna se čuva u zbirci ove ustanove.

Etelka TOBOLKA

Subotica, 1919. – Novi Sad, 1989.

Nakon završene srednje ekonomske škole, studirala na Višoj školi za primenjene umetnosti u Budimpešti. Tehniku goblena učila je u Beogradu i Beču, a od 1956. u „Ateljeu Tabar“ u Obisonu (Francuska). Zajedno sa slikarom Boškom Petrovićem osnovala je 1961. „Atelje 61“, čiji je bila upravnik od 1961. do 1980. Svoje tapiserije izvodila je sama, a veliki broj njenih tapiserijskih dela otkan je u radionici „Ateljea 61“. Od 1943. izlagala na brojnim grupnim izložbama u zemlji i inostranstvu. Njene tapiserije nalaze se u muzejima, galerijama i privatnim kolekcijama širom sveta. „Atelje 61“ u svojoj zbirci čuva jednu Tobolkinu tapiseriju.

Isidor VRSAJKOV

Despotovo, 1927. – Novi Sad, 2001.

Akademiju likovnih umetnosti i postdiplomske studije završio je u Beogradu 1957. u klasi profesora Mila Milunovića. Bio je dugogodišnji profesor na Višoj pedagoškoj školi, a potom i vanredni profesor slikanja na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Prvi put je izlagao sa grupom mladih vojvođanskih umetnika 1956. u Novom Sadu. Član ULUS-a od 1958. Bavio se slikarstvom i tapiserijom. Od tri tapiserije izvedene u „Ateljeu 61“, jedna se čuva u zbirci ove ustanove.

Autori koji su saradivali sa Ateljeom 61 od 1961. do 1969.

Ilija BAŠIČEVIĆ BOSILJ

Janez BERNIK

Vera BOŽIČKOVIĆ POPOVIĆ

Jagoda BUIĆ

Dragutin CIGARČIĆ

Stojan ĆELIĆ

Vojo DIMITRIJEVIĆ

Olivera GALOVIĆ

Boško KARANNOVIĆ

Boris KOBE

Milan KONJOVIĆ

Jovan KRATOHVIL

Aleksandar LAKIĆ

Stevan MAKSIMOVIC

Milun MITROVIĆ

Zoran MUŠIĆ

Miodrag NEDELJKOVIĆ

Milivoj NIKOLAJEVIĆ

Ankica OPREŠNIK

Boško PETROVIĆ

Marij PREGELJ

Vuko RADOVIĆ

Dušan RISTIĆ

France SLANA

Jovan SOLDATOVIĆ

Lojze SPACAL

Mladen SRBINNOVIĆ

Imre ŠAFRANJ

Etelka TOBOLKA

Isidor VRSAJKOV

Lazar VUJAKLIJA

Milica ZORIĆ ČOLAKOVIĆ

Izložbe Ateljea 61 od 1962. do 1969.

- 1962. Tapiserije "Ateljea 61", Galerija doma JNA, Beograd
- 1962. Tapiserije "Ateljea 61", Galerija Matice srpske, Novi Sad
- 1962. Tapiserije "Ateljea 61", "Moderna galerija, Piran
- 1963. Tapiserije "Ateljea 61", Moderna galerija, Ljubljana
- 1963. "Atelje 61", Umetnosna galerija, Maribor
- 1963. Tapiserije - Atelje 61, Muzej za umjetnost i obrt, Zagreb
- 1963. II izložba tapiserija "Ateljea 61", Dom JNA, Beograd
- 1963. Savremena jugoslovenska tapiserija, Muzej primenjenih umetnosti, Beograd
- 1963. Savremena jugoslovenska tapiserija i grafika, Muzeum National de Balas Artes, Rio de Ženeiro, Brazil
- 1964. Ista izložba prenesena u Sao Paolo, Brazil
- 1964. Ista izložba prenesena u Meksiko Siti, Meksiko
- 1964. Jugoslaviske tepper og keramikk, Kunstindustrimuseet, Oslo, Norveška
- 1964. Jugoslaviske tepper og keramikk Kunstindustrimuseet, Helsinki, Finska
- 1964. Jugoslaviske tepper og keramikk Kunstindustrimuseet, Kopenhagen, Danska
- 1964. Jugoslaviske tepper og keramikk Kunstindustrimuseet, Stokholm, Švedska
- 1964. Međunarodni sajam zanatstva, Minhen, Nemačka
- 1965. Izložba tapiserija "Ateljea 61", Galerija Matice srpske, Novi Sad
- 1965. Jugoslovenske grafike i tapiserije, Museo de belles artes, Karakas, Venecuela
- 1965. Razstava umetničkih tapiserij izdelanih v "Ateljeu 61" Moderna galerija, Piran
- 1965. II međunarodni bijenale tapiserije, Lozana, Švajcarska
- 1965. V jugoslovenska Likovna jesen - jugoslovenska tapiserija, Likovna jesen, Sombor
- 1965. Jugoszláv szőnyeg és kisplasztika, Ernst Múzeum, Budimpešta, Mađarska
- 1966. Expozitia de tapiserie si sculptură mică din R.S.F. Iugoslavia, Krajova, Rumunija
- 1966. Ista izložba prenesena u Bukurešt, Rumunija
- 1967. Modern tapestries from Novi Sad, Castle Museum, Norwich, Norič, Velika Britanija
- 1967. Moderno slikarstvo i tapiserija iz Jugoslavije, Dizeldorf, Nemačka
- 1967. Yugoslavian Tapestries, Adria Art Gallery, New York, USA
- 1967. Yugoslavian Tapestries, Joseph Home, Pittsburgh, Pennsylvania, USA
- 1967. Yugoslavian Tapestries, Carrol Reece Museum, East Tennessee State University, USA
- 1968. Yugoslavian Tapestries, Orange Courty, USA
- 1968. Yugoslavian Tapestries, Craft Workshop, Chikago, Illinois, USA
- 1968. Yugoslavian Tapestries, Multnomah County Gresham, Oregon, USA
- 1968. Yugoslavian Tapestries, The Saginaw Art Museum, North Michigan Saginaw, USA
- 1968. Yugoslavian Tapestries, Philadelphia Civic Center Museum, Philadelphia, USA
- 1968. Yugoslavian Tapestries, Hackley Art Gallery, Muskegon, Michigan, USA
- 1969. Yugoslavian Tapestries, Lafayette Art Center, Lafayette, Indiana, USA
- 1969. Yugoslavian Tapestries, Cornel College, Mount Vernon, Iowa, USA
- 1969. Yugoslavian Tapestries, Royal Ontario Museum, Toronto, Canada
- 1969. Yugoslavian Tapestries, Stephans College, Columbia, Missouri, USA
- 1969. Yugoslavian Tapestries, West Virginia University, Morgantown, West Virginia, USA
- 1969. Yugoslavian Tapestries, Smithsonian Institution, Washington DC, USA

Izdavač: ATELJE 61

Za izdavača: LASLO SILAĐI

Autor izložbe: GORANKA VUKADINOVIĆ

Dizajn postavke: GORANKA VUKADINOVIĆ

Tehnička realizacija: ZVONKO BORAS

Dizajn kataloga: FILIP DOLINAJ

Štampa: STOJKOV, Novi Sad

Tiraž: 200

Novi Sad, mart 2016.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

745.52(497.11)“1961/1969”(083.824)

**УСТАНОВА за израду таписерија Атеље 61
(Петроварадин)**

Šezdesete podsećanje : Muzej Vojvodine, Novi Sad, 29.
mart - 7. april 2016 / [autor izložbe Goranka Vukadinović]. -
Petrovaradin : Atelje 61, 2016 (Novi Sad : Stojkov). - [38] str. :
ilustr. ; 21 cm

Tiraž 200.

ISBN 978-86-85255-07-6

a) Установа за израду таписерија Атеље 61 (Петроварадин)
- Изложбени каталози b) Таписерије - Србија - 1961-1969 -
Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 304536839

Ustanova za izradu tapiserija ATELJE 61

Tvrđava 9 • Petrovaradin • Srbija

+381 21 64 31 519

atelje61@mts.rs • atelje61@nspoint.net • www.atelje61.org.rs

Pokrovitelji • Sponsori:

